

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Dariusz Kała (sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejcki

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie

D. J.

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,

A. J.

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,

A. M.

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniach 9 lutego i 9 maja 2023 r.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 168/20
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we W.
z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt III K 225/16,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych A.
M., D. J. i A. J. oraz - na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435**

k.p.k. - także w stosunku do oskarżonego S. R. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu we W. do ponownego rozpoznania;

2. zwraca oskarżonym A. M., D. J. i A. J. uiszczone opłaty od kasacji w kwotach po 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt III K 225/16, Sąd Okręgowy we W.:

XIV. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. LXIV części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XV. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. LXV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XVI. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. LXVI części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. LXVII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. LXVIII i XCIX części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstwa z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XIX. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. LXIX, LXXI, LXXII, LXXIV, LXXXVII, LXXIX, LXXXIV, LXXXVIII, LXXXIX, XCV, XCVI, XCVII,

CI, CVI, CVIII z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 20 listopada 2009 roku ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy - kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks karny wykonawczy, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2009.206.1589) i CIX z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 20 listopada 2009 roku ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy - kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks karny wykonawczy, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2009.206.1589) części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8.000 (osiem tysiące) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. CVI części wstępnej wyroku;

XXI. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XCII części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XXII. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. LXX, LXXIII, LXXV, LXXVI, LXXX, LXXXI, LXXXII, LXXXIII, LXXXV, LXXXVI, XCI, XCIII, XCIV, XCVIII, CIII, CIV, CV, CVII, CX, CXI, CXII z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 20 listopada 2009 roku ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy - kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks karny wykonawczy, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2009.206.1589), CXIII, CXV, CXVI, CXVII, części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65

§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych; XXIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

- 1) 32.000 (trzydzieści dwa tysiące) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. LXV części wstępnej wyroku;
- 2) 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. LXXXV części wstępnej wyroku;
- 3) 5.900 (pięć tysięcy dziewięćset) zł tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. CXIII części wstępnej wyroku;
- 4) 4.250 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. CXV części wstępnej wyroku;
- 5) 4.500 (cztery tysiące pięćset złotych) tytułem przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. CXVI części wstępnej wyroku;

XXIV. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXXVIII, XCIX, CXIV części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XXV. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXXVII, XC, CII części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XXVI. oskarżonego A. M. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. C przyjmując, że czyn ten stanowi występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. i

art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U 2016.437) części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXVII. na podstawie art. art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. M. karę łączną 7 (siedem) lat pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

XXVIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego A. M. obowiązek naprawienia szkody i tak:

- 1) w części, na rzecz R. B., solidarnie wraz z P. T. i M. G., a co do kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych solidarnie również z M. B., w kwocie 210.000 (dwieście dziesięć tysięcy) złotych;
- 2) solidarnie z P.T. na rzecz R. P. i M. P. w wysokości 291.500 (dwieście dziewięćdziesiąt jeden tysięcy pięćset) złotych;
- 3) na rzecz R. P. i M. P. w wysokości 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych;
- 4) na rzecz A. M. w wysokości 21.000 zł (dwadzieścia jeden tysięcy) złotych;
- 5) w części, solidarnie z P.T., na rzecz M. D. w wysokości 387.000 (trzysta osiemdziesiąt siedem tysięcy) złotych;
- 6) w części, solidarnie z P.T., na rzecz E. K. w wysokości 30.170 (trzydzieści tysięcy sto siedemdziesiąt) złotych;
- 7) w części, solidarnie z P.T., na rzecz R. W., w wysokości 85.000 (osiemdziesiąt pięć tysięcy) złotych;
- 8) solidarnie z P.T. na rzecz M. T. w wysokości 125.000 (sto dwadzieścia pięć tysięcy) złotych;
- 9) w części, solidarnie wraz z P.T., na rzecz M. J. w wysokości 77.000 (siedemdziesiąt siedem tysięcy) złotych;
- 10) w części na rzecz A. R. w wysokości 138.000 (sto trzydzieści osiem tysięcy) złotych;

- 11) w części na rzecz M. B. i M. B. w wysokości 88.000 (osiemdziesiąt osiem tysięcy) złotych;
- 12) w części, solidarnie z P.T., na rzecz S. J. w wysokości 135.000 (sto trzydzieści pięć tysięcy) złotych;
- 13) w części, na rzecz E. F. L. SA w wysokości 124.000 (sto dwadzieścia cztery tysięcy) złotych;
- 14) w części na rzecz S. C. B. S.A. w wysokości 181.340 (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy trzysta czterdzieści) złotych;
- 15) w części, na rzecz m. Spółki z o.o. w wysokości 176.200 (sto siedemdziesiąt sześć tysięcy dwieście) złotych;
- 16) w części, solidarnie z A. J., na rzecz M. L. Spółki z o.o. w wysokości 102.728,61 (sto dwa tysiące siedemset dwadzieścia osiem i 61/100) złotych;

XXIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. M. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 25 maja 2009 roku godz. 10.30 do dnia 25 lutego 2011 roku;

C. oskarżonego A. J. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. CXCIX (pkt CCCXXXVIII według a/o) części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

CI. oskarżonego A. J. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. CC (pkt CCCXXXIX według a/o), CCI (pkt CCCXL według a/o), CCII (pkt CCCXLI według a/o), CCIII (pkt CCCXLII według a/o), CCIV (pkt CCCXLIII według a/o), CCV (pkt CCCXLIV według a/o), CCVI (pkt CCCXLV według a/o), CCVII (pkt CCCXLVI według a/o), CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o), CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

CII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

- 1) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCI (pkt CCCXL według a/o) części wstępnej wyroku;
- 2) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCII (pkt CCCXLI według a/o) części wstępnej wyroku;
- 3) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIII (pkt CCCXLII według a/o) części wstępnej wyroku;
- 4) 8.333 (osiem tysięcy trzysta trzydzieści trzy) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIV (pkt CCCXLIII według a/o) części wstępnej wyroku,
- 5) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCV (pkt CCCXLIV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 6) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVI (pkt CCCXLV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 7) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o) części wstępnej wyroku;
- 8) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku;

CIII. oskarżonego A. J. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. CCX (pkt CCCXLIX według a/o) części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 291 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

CIV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. J. karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia i 350

(trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

CV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. J. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 9 września 2010 roku godz. 08:15 do dnia 3 czerwca 2011 roku;

CVI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. J., solidarnie z D. J. i S. R., obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz:

- 1) T. U. H. – C. kwoty 18.150 (osiemnaście tysięcy sto pięćdziesiąt) EURO (co odpowiada kwocie 72.919, 44 złotych);
- 2) g. gmbH kwoty 200.000 (dwieście tysięcy) złotych;

CVII. oskarżonego D. J. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. CXCIX (pkt CCCXXXVIII według a/o) części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

CVIII. oskarżonego D. J. uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. CC (pkt CCCXXXIX według a/o), CCI (pkt CCCXL według a/o), CCII (pkt CCCXLI według a/o), CCIII (pkt CCCXLII według a/o), CCIV (pkt CCCXLIII według a/o), CCV (pkt CCCXLIV według a/o), CCVI (pkt CCCXLV według a/o), CCVII (pkt CCCXLVI według a/o), CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o), CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstwa z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

CIX. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od oskarżonego D. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

- 1) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCI (pkt CCCXL według a/o) części wstępnej wyroku;
- 2) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCII (pkt CCCXLI według a/o) części wstępnej wyroku,

- 3) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIII (pkt CCCXLII według a/o) części wstępnej wyroku;
- 4) 8.333 (osiem tysięcy trzysta trzydzieści trzy) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIV (pkt CCCXLIII według a/o) części wstępnej wyroku,
- 5) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCV (pkt CCCXLIV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 6) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVI (pkt CCCXLV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 7) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o) części wstępnej wyroku;
- 8) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku;

CX. oskarżonego D. J. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. CCXI (pkt CCCL według a/o) części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2019.852 t.j.) wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

CXI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. J. karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia;

CXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. J. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 9 września 2010 roku godz. 08:55 do dnia 3 czerwca 2011 roku;

CXIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. J., solidarnie z A. J. i S. R., obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz:

- 1) T. U. H. – C. kwoty 18.150 (osiemnaście tysięcy sto pięćdziesiąt) EURO (co odpowiada kwocie 72.919, 44 złotych);

2) g. gmbH kwoty 200.000 (dwieście tysięcy) złotych;

CXIV. oskarżonego S. R. uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. CXCI (pkt CCCXXXVIII według a/o) części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

CXV. oskarżonego S. R. uznał winnym popełnienia (10) czynów opisanych w pkt. CC (pkt CCCXXXIX według a/o), CCI (pkt CCCXL według a/o), CCII (pkt CCCXLI według a/o), CCIII (pkt CCCXLII według a/o), CCIV (pkt CCCXLIII według a/o), CCV (pkt CCCXLIV według a/o), CCVI (pkt CCCXLV według a/o), CCVII (pkt CCCXLVI według a/o), CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o), CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

CXVI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od oskarżonego S. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

1) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCI (pkt CCCXL według a/o) części wstępnej wyroku;

2) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCII (pkt CCCXLI według a/o) części wstępnej wyroku;

2) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCII (pkt CCCXLI według a/o) części wstępnej wyroku;

3) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIII (pkt CCCXLII według a/o) części wstępnej wyroku;

4) 8.333 (osiem tysięcy trzysta trzydzieści trzy) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIV (pkt CCCXLIII według a/o) części wstępnej wyroku,

- 5) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCV (pkt CCCXLIV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 6) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVI (pkt CCCXLV według a/o) części wstępnej wyroku;
- 7) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCVIII (pkt CCCXLVII według a/o) części wstępnej wyroku;
- 8) 6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. CCIX (pkt CCCXLVIII według a/o) części wstępnej wyroku;

CXVII. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu S. R. karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności;

CXVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu S. R. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 9 września 2010 roku godz. 08:15 do dnia 3 czerwca 2011 roku;

CXIX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. R., solidarnie z A. J. i D. J. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz:

- 1) T. U. H. – C. kwoty 18.150 (osiemnaście tysięcy sto pięćdziesiąt) EURO (co odpowiada kwocie 72.919, 44 złotych);
- 2) g. gmbH kwoty 200.000 (dwieście tysięcy) złotych.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące innych oskarżonych oraz w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli m.in. obrońcy oskarżonego A. M., A. J. i D. J.

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu (I) obrazę przepisów postępowania, a to:

- 1) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 § 1 pkt 1) k.p.k. przez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów, obiektywizmu i reguły in dubio pro reo w następstwie zaniechania

uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, przy bezzasadnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. M. w części, dotyczącej czynów opisanych w punktach LXXI, LXXIII-LXXVI, LXXVIII-LXXIX, LXXXI, LXXXIII, LXXXVI-LXXXVIII, XCI-XCII, XCV-XCVI, XCIX, CI, CXI, CXIII, XCV-XCVII aktu oskarżenia, do których oskarżony ten nie przyznawał się w tym procesie, a które zostały ostatecznie mu przypisane, przy jednoczesnym dokonaniu nieprawidłowej, niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów w postaci wyjaśnień współoskarżonych, w tym A. K. i M. G., którzy mieli interes w obciążaniu A. M., chcąc skorzystać z dyspozycji przepisu art. 60 § 3 k.k., czy współoskarżonego P. T., który celowo chciał umniejszyć swoją wiodącą rolę w zorganizowanej grupie przestępczej z art. 258 § 1 k.k. i wyjaśniał właśnie na niekorzyść A. M., czy wyjaśnień K. P., M. C., M. B., R. K., J. P., Z. W. i R. S., nie konfrontując ich z cytowanymi wyjaśnieniami A. M., częściowo nie przyznającego się do winy, co doprowadziło do sytuacji, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera precyzyjnego wskazania, jakie fakty zostały uznane za udowodnione, a jakie z kolei za nieudowodnione, na jakich oparto się dowodach i dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych;

- 2) art. 167 k.p.k., art. 168 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2) k.p.k. poprzez oddalenie przez sąd, na podstawie postanowienia z dnia 24 czerwca 2019 r., wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego A. M. z dnia 21 czerwca 2019 r. o przeprowadzenie dowodu między innymi z zeznań świadków D. K. *(ponownie gdyż dowód z zeznań tego świadka został przeprowadzony przez odczytanie w trybie art. 333 § 2 k.p.k.)*, P. H. oraz W. P.-D., albowiem zdaniem z treści tego wniosku nie wynika jednoznacznie, jakie to okoliczności istotne dla sprawy miałyby być zeznaniami wskazanych osób stwierdzone, w sytuacji, gdy przedmiotowy wniosek wskazywał na wyraźną tezę dowodową, dotyczącą szczegółowych okoliczności, mających istotne znaczenia dla linii obrony przyjętej w wyjaśnieniach przez oskarżonego A. M., w tym pomocnych przy ocenie wiarygodności wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, a zwłaszcza A. K., M. G. czy P. T., w sytuacji gdy obrońca oskarżonego doprecyzował te tezę na posiedzeniu Sądu w dniu 24 czerwca

2019 r. wskazując, że: „D. K. (K.) miałby złożyć zeznania na okoliczności dodatkowe w porównaniu do tych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym, odnoszące się do zatrzymania A. M. oraz całości tezy dowodowej odnoszącej się do wszystkich wnioskowanych w tej sprawie świadków”, a obecny na tym posiedzeniu Prokurator (autor aktu oskarżenia) oświadczył, że: „P. H. był policjantem, wobec którego wszczęto postępowanie, zakończone najprawdopodobniej prawomocnym wyrokiem o czyn z art. 271 k.k., a oświadczenie go miało związek z kradzieżą z włamaniem telefonów komórkowych, który to czyn jest przedmiotem zarzutów wobec A. M.”, a „W. P. – D. to mężczyzna, któremu przedstawiono również zarzut paserstwa telefonów komórkowych związanych z zarzutem wobec A. M.”, a zatem że osoby te posiadają istotną wiedzę w tej sprawie, a zwłaszcza zarzutu objętego pkt. XCII aktu oskarżenia, tym bardziej, że cytowany wniosek nie zmierzał do przedłużenia tego postępowania, które i tak było kontynuowane na posiedzeniach, zarządzonych przez Sąd po kolejnych przerwach następujących po rozprawie w dniu 24 czerwca 2019 r., w trakcie których dopuszczano inne wnioskowane przez strony dowody;

co w konsekwencji doprowadziło do:

- 1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, przez uznanie oskarżonego A. M. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach LXXI, LXXIII-LXXVI, LXXVIII-LXXIX, LXXXI, LXXXIII, LXXXVI-LXXXVIII, XCI-XCII, XCV-XCVI, XCIX, CI, CXI, CXIII, XCV- XCVII aktu oskarżenia, mimo, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału jest to ustalenie dowolne;

a z ostrożności procesowej, gdyby sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że ustalenia Sądu I Instancji zostały poczynione prawidłowo i swobodnie:

- 2) obrazę prawa materialnego to jest art. 60 § 3 k.k. przez jego niezastosowanie przez sąd mimo zaistnienia przesłanek w nim opisanych, obligujących ten sąd do nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych, wymierzonych oskarżonemu A. M. za czyny opisane w punktach LXIV, LXV-LXX, LXXII, LXXVII, LXXX, LXXXII, LXXXIV-LXXXV, LXXXIX, XC, XCIII-XCIV, XCVII-XCVIII, C, CII-CVIII, CX, CXII i CXIV aktu oskarżenia, jak również kar łącznych

wymierzonych temu oskarżonemu w pkt. XXVII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

- 3) niewspółmierność kar jednostkowych, orzeczonych wobec oskarżonego A. M. w pkt. XIV-XIX i XXI-XXII, XXIV-XXVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, i kary łącznej w wymiarze 7 (siedem) lat pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych, orzeczonej z kolei w pkt. XXVII części dyspozytywnej tego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy warunki i właściwości osobiste tego oskarżonego, a zwłaszcza sposób jego zachowania po popełnieniu przestępstw opisanych w akcie oskarżenia, a zwłaszcza szczere przyznanie się przez niego do znacznej części zarzucanych mu czynów, wyrażenie żalu i skruchy, fakt stosowania w tej sprawie tymczasowego aresztowania wobec A. M. przez okres blisko 2 lat, tj. od 25 maja 2009 r. do 25 lutego 2011 r., który spowodował, że oskarżony zrozumiał naganność swojego uprzedniego, bezprawnego zachowania, poczuł dolegliwość długiej izolacji, spowodowanej tym zachowaniem, co przemawiało za wymierzeniem mu kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a jednocześnie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, również w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, za czym przemawia zbieżność rodzajowa przypisanych mu czynów co pozwoliłoby oskarżonemu starać się w warunkach wolnościowych ubiegać się o dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty tej kary, co pozwoliłoby mu z kolei na powrót do społeczeństwa i kontynuowanie pracy w celu realizacji m.in. obowiązku naprawienia szkody orzeczonej w tej sprawie czy też zwrotu kwot ustalonych z tytułu przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- w przypadku podzielenia zarzutów ujętych w pkt. I i II petitum niniejszej apelacji:
- 1) o rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego A. M. w pkt. XXVII części dyspozytywnej wyroku;

- 2) o zmianę pkt. XVIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z jego opisu czynu z pkt. XCIX części wstępnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego od tego czynu, a jednocześnie obniżenie kary jednostkowej za czyn z jego pkt. LXVIII do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;
- 3) o zmianę pkt. XIX części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z jego opisu czynów z pkt. LXXI, LXXXVII, LXXVIII, XCV, XCVI, CI części wstępnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego od tych czynów, a jednocześnie obniżenie kary jednostkowej za czyny opisane w pozostałych jego punktach do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;
- 4) o zmianę pkt. XXI części dyspozytywnej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od tego czynu;
- 5) o zmianę pkt. XXII części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z jego opisu czynów z pkt. LXXIII, LXXV, LXXVI, LXXXI, LXXXIII, LXXXVI, XCI i CXI części wstępnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego od tych czynów a jednocześnie obniżenie kary jednostkowej za czyny opisane w pozostałych jego punktach do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;
- 6) o zmianę pkt. XXIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z jego opisu czynu z pkt. XCIX części wstępnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego od tego czynu, a jednocześnie obniżenie kary jednostkowej za czyn z jego pkt. LXXVIII do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;
- 7) o wymierzenie oskarżonemu za opisane wcześniej czyny nowej kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia:
 - 1) w przypadku podzielenia zarzutów ujętych w pkt. III petitum niniejszej apelacji:
- 8) o zmianę pkt. XIV-XVII, w części XVIII i XIX, XXII, w części XXIV, XXV-XXVII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. M. za te czyny kar jednostkowych i łącznych z zastosowaniem art. 60 § 3 k.k. w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;
a w przypadku podzielenia zarzutów ujętych w pkt. IV petitum niniejszej apelacji:
- 9) wymierzenie mu kar jednostkowych za czyny ujęte w XIV-XVII, w części XVIII i XIX, XXII, w części XXIV, XXV-XXVII części dyspozytywnej wyroku w dolnych

granicach ustawowego zagrożenia, a jednocześnie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, również w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

V. obrazę prawa materialnego to jest art. 60 § 3 k.k. przez jego niezastosowanie przez sąd mimo zaistnienia przesłanek w nim opisanych, obligujących ten sąd do nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych, wymierzonych oskarżonemu A. M. za czyny opisane w punktach LXIV, LXV-LXX, LXXII, LXXVII, LXXX, LXXXII, LXXXIV-LXXXV, LXXXIX, XC, XCIII-XCIV, XCVII-XCVIII, C, CII-CVIII, CX, CXII i CXIV aktu oskarżenia, jak również kar łącznych, wymierzonych temu oskarżonemu w pkt. XXVII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego A. J. zaskarżył wyrok co do punktu C, CI, CII, CIII, CIV, CV oraz CVI jego części dyspozytywnej, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść /art. 438 pkt 2 k.p.k./, mianowicie art. 7 oraz 410 w zw. z art. 4 k.p.k., a także art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na fragmentarycznej, powierzchownej, tendencyjnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego A. J., P. T., pomawiającego M. G. i zeznań świadka S. M. oraz na globalnym powołaniu się przez sąd na przeprowadzone w sprawie dowody przez zbiorcze wymienienie wszystkich zgromadzonych dowodów, w dużej mierze tych w ogóle nie dotyczących czynów zarzucanych oskarżonemu A. J., bez ustalenia zależności każdego z nich, w całości lub w konkretnym fragmencie, od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia, zwłaszcza, że analiza materiału dowodowego wskazuje na istniejące sprzeczności pomiędzy poszczególnymi dowodami a przedmiotowym postępowaniem objęto szereg różnych i niezależnych od siebie zdarzeń stanowiących czyny zabronione, których popełnienie zarzucane jest szeregu oskarżonym w różnych konfiguracjach osobowych i z których każde mogłoby być przedmiotem odrębnego postępowania, co iunctim doprowadziło do:

błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść /art. 438 pkt 3 k.p.k./, polegającego na przypisaniu oskarżonemu A. J. przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu włamań do samochodów, a następnie ich kradzieży oraz ich zbywania innym osobom w celu

dokonania rozbiórki na części lub wprowadzeniu ich, po uprzednim przerobieniu elektronicznych i mechanicznych numerów identyfikacyjnych oraz podrobieniu dokumentów do obrotu handlowego, w której to miał uczestniczyć z oskarżonymi D. J. oraz S. R. i która to grupa miała działać *"osobno do grupy P. T., M. G. i A. M."* wyłącznie w oparciu o zdawkowe, wewnętrznie sprzeczne, niekonsekwentne a prima facie oparte na domniemaniu relacje pomawiającego M. G., który notabene w swoich wyjaśnieniach stwierdził, że jedyna grupa w jakiej uczestniczył, to ta, w której był T., J. i R. (k. 21046). Do przypisania przedmiotowego czynu doszło, pomimo braku zrekonstruowania rzekomej roli oskarżonego A. J., jaką miał pełnić w ramach tejże grupy oraz jego udziału w rzekomym porozumieniu w ramach struktury tejże grupy.

W oparciu o bezrefleksyjnie zaaprobowane wyjaśnienia delatora M. G., stanowiące domysły, w wyniku niedopuszczalnego domniemania, doszło do przypisania oskarżonemu również szeregu czynów kradzieży z włamaniem do pojazdów, których oskarżony miał się dopuścić w ramach wyżej opisanej grupy przestępczej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. J. od przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Z najdalej idącej ostrożności procesowej i dbałości o interes prawny mandanta, obrońca zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił również rażącą niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej /art. 438 pkt 4 k.p.k./, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu A. J. za czyn opisany w punkcie CXCIX części wstępnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyny opisane w pkt. CC, CCI, CCII, CCIII, CCIV, CCV, CCVI, CCVII, CCVIII, CCIX części wstępnej wyroku karę 5 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł, za czyn opisany w pkt. CCX części wstępnej wyroku karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł oraz na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy oskarżony A. J. (l. 48) nigdy uprzednio nie był karany sędownie, czyny przypisane oskarżonemu stanowią przestępstwa kradzieży 10

pojazdów, przy czym oskarżony miał uzyskać z ich popełnienia korzyść majątkową w łącznej wysokości 54.995 złotych, miały one zostać popełnione w latach 2006 - 2008, a zatem 12 - 14 lat temu, na przestrzeni których oskarżony nie został skazany za popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa.

Obrońca oskarżonego D. J., zaskarżył wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego w całości co do pkt. CVII, CVIII, CIX, CXI, CXIII, zarzucając mu:

- 1) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na rozstrzygnięcia, a to przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie przez sąd na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny i konkretne fakty za udowodnione, a polegające na zbiorczym i sumarycznym wyszczególnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkich dowodów protokołów przesłuchań współoskarżonych lub świadków przeprowadzonych w sprawie, bez przypisania każdego z nich do poszczególnych udowodnionych faktów, co uniemożliwia skontrolowanie procesu myślowego sądu i ustalenie, które z faktów sąd ustalił w oparciu o który z dowodów,
- 2) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a to przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się bezgranicznym uznaniu za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego M. G., podczas gdy współoskarżony treść swoich zeznań motywował chęcią skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., a jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego nie mogły być skontrolowane i zweryfikowane przez sąd i obronę w postępowaniu sądowym z uwagi na skorzystanie przez współoskarżonego z prawa do odmowy składania wyjaśnień, a nadto nie znalazły bezpośredniego potwierdzenia w jakimkolwiek innym dowodzie,

co w konsekwencji spowodowało:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że:

- 1) oskarżony D. J. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających m.in. na dokonywaniu włamań do samochodów i uczynił z działalności w tej grupie stałe źródło dochodu,
- 2) oskarżony D. J. biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej włamywał się do wielu pojazdów (wymienionych w pkt od CC do CCIX) i dokonywał zaboru w celu ich przywłaszczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. J. od zarzucanych mu czynów.

Powyższy wyrok zaskarżył również w całości obrońca oskarżonego S. R. podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.) i formułując w tym zakresie stosowne wnioski odwoławcze.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 168/20, Sąd Apelacyjny we W.:

- w punkcie III zmienił zaskarżony wyrok w jego części dyspozytywnej wobec oskarżonego A. J. w ten sposób, że wymierzoną w punkcie 101 karę pozbawienia wolności obniżył do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- w punkcie IV zmienił zaskarżony wyrok w jego części dyspozytywnej wobec oskarżonego D. J. w ten sposób, że wymierzoną w punkcie 108 karę pozbawienia wolności obniżył do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- w punkcie V zmienił zaskarżony wyrok w jego części dyspozytywnej wobec oskarżonego S. R. w ten sposób, że wymierzoną w punkcie 115 karę pozbawienia wolności obniżył do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- w punkcie VI w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych A. J., D. J. i S. R. utrzymał w mocy;
- w punkcie VII na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz.U.2015, poz. 396) za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonym A. J., D. J. oraz S. R. łączne kary po 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie VIII utrzymał zaskarżony wyrok w mocy m.in. w stosunku do oskarżonego A. M.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące innych oskarżonych oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku kasacje wywiedli obrońcy oskarżonych A. M., A. J. i D. J.

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego oraz rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a to:

- 1) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji oskarżonego i jedynie pobieżnym uzasadnieniu uznania ich za bezpodstawne;
- 2) art. 60 § 3 k.k., poprzez bezzasadne przyjęcie, iż sama wiedza podejrzanego o wcześniejszych bądź równoległych zatrzymaniach osób współdziałających w popełnieniu zarzucanych czynów, które zdecydowały się na ujawnianie szeregu informacji, przekreśla możliwość skorzystania z dobrodziejstwa powołanego przepisu;
- 3) art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nienależytą obsadę sądu orzekającego w II Instancji oraz skład tegoż sądu sprzeczny z przepisami prawa z uwagi na fakt, iż w składzie Sądu Apelacyjnego brała udział osoba powołana na urząd sędziego wyższego szczebla w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), zaś wadliwość procesu powołania prowadziła w przedmiotowej sprawie do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, polegającej na nierzetelnym i stronniczym rozpoznaniu zarzutów zawartych w apelacji i w efekcie wydaniu rozstrzygnięcia bezpodstawnie niekorzystnego dla skazanego A. M.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. oraz o przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. J. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu:

- bezwzględną przyczynę odwoławczą /art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. /, polegającą na nienależytej obsadzie sądu, tj. udziale w wydaniu skarżonego orzeczenia osoby powołanej na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co doprowadziło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

- rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na tym, że:

- 1) Sąd Apelacyjny we W., wbrew treści przepisów art. 433 § 2 oraz 457 § 3 k.p.k. nie rozważył wszechstronnie i wnikliwie oraz wyczerpująco zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego - nie odnosząc się do wszystkich zarzutów obrony, nie wskazując konkretnych podstaw dowodowych przyjętych ustaleń i dokonanych ocen,

- w zakresie zarzutu oparcia skazania A. J. na niekonsekwentnych, wykluczających się wzajemnie i opartych na domniemaniu - w kluczowej dla przypisania oskarżonemu A. J. czynów kradzieży z włamaniem części - wyjaśnieniach M. G. Sąd Apelacyjny autorytarnie i skrajnie lakonicznie stwierdził jedynie, że relacje delatora M. G. zasługują na wiarę, co ma być uzasadnione przyznaniem się do części zarzucanych czynów innych oskarżonych pomówionych przez delatora, w ogóle niezwiązanych ze zdarzeniami stanowiącymi przedmiot zarzutów stawianych osk. A. J. oraz rzekomym istnieniem niewskazanych konkretnie przez sąd odwoławczy *"innych dowodów, chociażby wyjaśnień K. P."*, który wbrew

twierdzeniu Sądu Apelacyjnego w żadnych ze swoich relacji nigdy nie wskazał na A. J. jako mającego kraść samochody dla P. T.,

- w zakresie zaś obraży art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. sąd odwoławczy arbitralnie i enigmatycznie, pominąwszy istotę zarzutu obrony, stwierdził, że choć faktycznie przywołanie przez Sąd Okręgowy konglomeratu wyjaśnień M. G. a w odniesieniu do poszczególnych czynów zarzuconych A. J. utrudnia ocenę analizy materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji, to jednak jej nie uniemożliwia, bo *"wśród tych wszystkich protokołów wyjaśnień M. G. są przecież wskazane przez sąd wyjaśnienia dotyczące konkretnych przestępstw przypisanych A. J."*, mimo iż w tymże konglomeracie brak jest wyjaśnień M. G. w których wskazuje, że A. J. miał ukraść poszczególne pojazdy, a są zawarte protokoły wyjaśnień wzajemnie się wykluczających, wedle których A. J. miał nie uczestniczyć w przekazywaniu kradzionych aut i wedle których wszyscy trzej oskarżeni mieli w tymże przekazywaniu uczestniczyć;

- 2) Sąd Apelacyjny we W., wbrew treści przepisów art. 433 § 2 oraz 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poczynił nowe ustalenie faktyczne, wedle którego A. J., D. J. i S. R. występowali w *"różnych konfiguracjach osobowych w transakcjach sprzedaży kradzionych pojazdów z M. G. i P. T."* (str. 35 uzasadnienia wyroku SA), co pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu Okręgowego, który ustalił, że w ramach wszystkich zarzuconych czynów sprzedaży kradzionych pojazdów każdorazowo sprzedaży dokonywali wszyscy trzej oskarżeni - A. J., D. J. i S. R. (str. 289-306 uzasadnienia wyroku SO) oraz w sprzeczności z wyjaśnieniami samego delatora M. G., który raz twierdzi, że przy przekazywaniu pojazdów byli obecni zawsze trzej ww. oskarżeni, a w kilku innych protokołach przeczy, ażeby na spotkaniach tych był obecny A. J., co pozostaje wbrew wymogom stawianym w przepisach art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 EKPC;
- 3) Sąd odwoławczy z naruszeniem art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 91 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządził uzasadnienie wyroku na formularzu, stosując zarazem odesłania do części uzasadnienia stanowiących odniesienie

się do zarzutów sformułowanych przez inne strony, oczywiście nietożsamyh z zarzutami apelacji obrońcy osk. A. J., co skutkowało brakiem rzetelnego ustosunkowania się w ramach formularza do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji oskarżonego i przedstawienia stosownych, wyczerpujących, jasnych dla strony rozważań, a więc z naruszeniem prawa strony do rzetelnego procesu odwoławczego.

W konkluzji, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 05 lipca 2021 r. celem ponownego rozpoznania sprawy.

Obrońca oskarżonego D. J. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu:

- naruszenie:

- art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 173 Konstytucji RP, art. 1 i art. 9a, 10, 11, 11a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tj. z dnia 20 stycznia 2021 r., Dz. U. z 2021 r., poz. 269) w zw. z art. 187 Konstytucji RP w zw. z art. 179 Konstytucji RP i 10 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. 1993, nr 61, poz. 284), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., 90.864/30) poprzez wydanie wyroku z dnia 5 lipca 2021 r. przez Sąd Apelacyjny we W., II Wydział Karny, który był nienależycie obsadzony, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

- rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2050) poprzez jego niezastosowanie i zakwalifikowanie zarzucanego oskarżonemu D. J. czynu zabronionego opisanego w pkt CCXI (pkt CCCL według aktu oskarżenia z dnia 31 sierpnia 2016 r.), części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego we W., jako czyn zabroniony z art. 62 ust. 1 w/w ustawy, podczas gdy znikoma ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innej niż

włóknista - marihuany w ilości 4,76 grama, którą znaleziono w miejscu zamieszkania oskarżonego winna zostać zakwalifikowana, jako czyn zabroniony z art. 62 ust. 3 w/w ustawy, a co przy zastosowaniu art. 17 § 1 ust. 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. winno skutkować umorzeniem postępowania karnego co do tego czynu, a błędna kwalifikacja komentowanego czynu zabronionego skutkowała orzeczeniem w stosunku do oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary wymierzonej oskarżonemu za wypełnienie znamion w/w czynu zabronionego;

- rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. oraz w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. 1993, nr 61, poz. 284) poprzez przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny we W. powierzchownej i nierzetelnej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji i uchylenie się od formalnej, jak i merytorycznej kontroli podniesionych, w złożonym środku odwoławczym zarzutów z art. 424 § 1 k.p.k. oraz 7 k.p.k., stawianych wyrokowi Sądu *a quo*, poprzez poprzestanie na lakonicznym przedstawieniu powodów uznania zarzutów stawianych rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego we W. przez oskarżonego za niezasadne ograniczając się do odwołania się w tym zakresie do rozważań faktycznych i prawnych poczynionych w stosunku do innych współoskarżonych w tej sprawie w innych punktach uzasadnienia, których zarzuty apelacji wprawdzie podobne do postawionych przez obrońcę oskarżonego D. J. w swoje strukturze, lecz dotyczącej odmiennej materii procesowej (dowodowej), co stanowi rażące naruszenie prawa skarżącego do rzetelnego procesu, którego jednym z wyznaczników jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc takie odniesienie się do argumentacji strony skarżącej wyrażonej w apelacji, która gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji, w szczególności, jeżeli uzasadnienie wyroku sądu *a quo* tego nie gwarantowało z uwagi na wadliwie skonstruowane uzasadnienie;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny we W. powierzchownej i nierzetelnej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji i pominięcie (uchylenie) formalnej, jak i merytorycznej kontroli podniesionego, w złożonych środkach odwoławczych, zarzutu stawianego wyrokowi sądu a quo, a w szczególności obraży art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w kontekście wyjaśnień M. G., wskazujących na popełnienie przez oskarżonego D. J. czynów zabronionych stylizowanych w art. 258 k.k. oraz 279 § 1 k.k. i lakoniczne nie odpowiadające dyspozycji ww. norm prawnych odniesienie się Sądu Apelacyjnego, że uzasadnienie wyroku Sądu I instancji, które nie spełnia wymogów z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. pozwala jednak na kontrolę stanowiska Sądu I instancji, mimo że „hurtowo” powołuje się na dowody zgromadzone w sprawie nie mające nic wspólnego z czynami zarzucanymi oskarżonemu oraz, że wyjaśnienia D. J., a nie M. G. nie znajdują potwierdzenia w niesprecyzowanym materiale dowodowym, podczas gdy skrupulatna analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie nie daje podstaw do przyznania wyjaśnieniom M. G. waleru wiarygodnego źródła dowodowego nawet w powiązaniu z innymi dowodami, do których odwołuje się Sąd Apelacyjny w zakresie domniemanego udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, która miała na celu popełnienie przestępstw stypizowanych w art. 279 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedziach na kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się zasadne, musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Analiza akt sprawy, przeprowadzona przez pryzmat zarzutów kasacyjnych, potwierdziła trafność stawianych przez skarżących zarzutów bazujących na tezie, że kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny rażąco odbiegała od standardów

wyznaczonych treścią przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Świadczy o tym w szczególności nie tylko nader pobieżny sposób, w jaki sąd odwoławczy odniósł się do podniesionych w apelacjach zarzutów, dotyczących obrazy przepisów statuujących reguły przeprowadzania postępowania dowodowego i będących ich konsekwencją błędów w ustaleniach faktycznych, ale także okoliczność, że Sąd Apelacyjny nie zauważył innych bardzo poważnych uchybień, których dopuścił się sąd pierwszej instancji. Rzeczone wadliwości miały bowiem taki charakter, iż po pierwsze nakazywały przyjąć, że organ pierwszej instancji dopuścił się błędów konsekwentnie zaliczanych w orzecznictwie do bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a po drugie prowadziły do wniosku, że wydanie wyroku przez organ *a quo*, w zakresie rozstrzygnięć zakwestionowanych apelacjami wywiedzionymi przez ww. obrońców, nie było poprzedzone należytą refleksją zarówno co do stojących u ich podstaw faktów, jak i prawa.

I od tych właśnie błędów i ich źródła Sąd Najwyższy rozpocznie szczegółowe rozważania mające na celu ukazanie powodów wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Na wstępie należy zauważyć, że organ *meriti* dwukrotnie popełnił błąd polegający na dwukrotnym skazaniu oskarżonego A. M. za te same czyny. I tak w punkcie XVIII części dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji tego oskarżonego uznano za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXVIII i **XCIX** (podkreślenie SN) części wstępnej wyroku i po przyjęciu, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za te czyny, na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych. W punkcie XXIV części dyspozytywnej tego wyroku oskarżonego A. M. uznano zaś za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXVIII, **XCIX** (podkreślenie SN), CXIV części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych. W punkcie XIX części dyspozytywnej tego orzeczenia oskarżonego A. M. uznano natomiast za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXIX, LXXI, LXXII, LXXIV, **LXXXVII** (podkreślenie SN), LXXIX, LXXXIV, LXXXVIII, LXXXIX, XCV, XCVI, XCVII, CI, CVI, CVIII z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 20 listopada 2009 roku ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy - kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks karny wykonawczy, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2009.206.1589) i CIX z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 20 listopada 2009 roku ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy - kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks karny wykonawczy, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2009.206.1589) części wstępnej wyroku i przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzono mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych. W punkcie XXV części dyspozytywnej tego orzeczenia A. M. uznano natomiast za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. **LXXXVII** (podkreślenie SN), XC, CII części wstępnej wyroku i przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Żadne z tych uchybień nie mogło być przy tym potraktowane jako podlegająca sprostowaniu oczywista omyłka pisarska. W przypadku dwukrotnego przypisania czynu z punktu XCIX możliwość tę wykluczało już samo brzmienie wyroku sądu *meriti*. Natomiast w przypadku dwukrotnego przypisania czynu z punktu LXXXVII, mając na uwadze fakt, że w części dyspozytywnej tego orzeczenia nie zawarto rozstrzygnięcia co do czynu opisanego w punkcie LXXVII części wstępnej wyroku, a w punkcie XIX części

dyspozytywnej tego wyroku czyn z punktu LXXXVII zamieszczono pomiędzy czynem z punktu LXXIV i czynem z punktu LXXIX oraz biorąc pod uwagę istotne różnice w kwalifikacji prawnej pomiędzy czynem opisanym w punkcie LXXVII a LXXXVII, kwestia ewentualnego sprostowania - mając na uwadze samo brzmienie wyroku sądu pierwszej instancji - nie byłaby może wykluczona. Rzecz jednak w tym, że zidentyfikowane na podstawie akt sprawy źródło tych błędów nie pozwala na uznanie ich za oczywiste omyłki pisarskie. Porównanie treści protokołu rozprawy głównej w tej części, w której zaprotokołowano głos końcowy oskarżyciela publicznego (k. 46193v. – 46197, 46201 v. – 46204 v.) z treścią wyroku sądu *meriti* nie pozostawia bowiem wątpliwości, że wyrok w tych fragmentach sporządzono „kopiując” właśnie tę część protokołu, bez usunięcia zawartych tam błędów. Taki sposób sporządzenia części dyspozytywnej orzeczenia, który doprowadził jednocześnie do powielenia tak doniosłych wadliwości zawartych w protokole rozprawy, uzasadnia wniosek, iż wydanie wyroku pierwszoinstancyjnego nie było poprzedzone należyłą refleksją zarówno co do faktów, które stały się podstawą zakwestionowanych przez ww. obrońców rozstrzygnięć, jak i ich oceny prawnej. Uchybienie to miało zatem charakter błędu „wnioskowania”, a nie omyłki pisarskiej. Słuszność tego rozumowania znajduje nadto dodatkowe potwierdzenie w treści niezwykle lakonicznego uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, które poza istotnymi mankamentami w warstwie ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego (o czym w dalszej części wyводу), zdecydowanie zawodzi również w obszarze dedykowanym ocenie prawnej przypisanych oskarżonym czynów, jak i (co istotne z perspektywy błędów omówionych bezpośrednio poniżej) części poświęconej zastosowanym wobec nich środków prawnokarnej reakcji.

Wadliwości, dotyczące dwukrotnego skazania za te same czyny nie były przy tym jedynymi, które przeniesiono z protokołu rozprawy do treści wyroku. Kolejne uchybienia dotyczyły rozstrzygnięć w zakresie przypadków korzyści majątkowej orzeczonych wobec A. J., D. J. i S. R. Rozwijając ten wątek zauważyć należy, że w punktach CII, CIX i CXVI (podpunkty 1-3, 5-8) części dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji, orzeczono wobec ww. oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty „6.666 (sześć tysięcy sześćset sześć) złotych” tytułem przypadków korzyści majątkowej osiągniętej z poszczególnych, wymienionych w tych podpunktach

przestępstw. Różnica pomiędzy zapisem cyfrowym, a słownym jest nader wyraźna, a błędy w tym zakresie są tożsame z błędami występującymi w ww. fragmencie protokołu rozprawy głównej. I te uchybienia, bez wątpienia nie mogą być potraktowane jako oczywiste omyłki pisarskie. Pomijając bowiem okoliczności, w jakich doszło do ich powstania, należy zwrócić uwagę, iż ani treść wyroku sądu *meriti*, ani nawet treść jego uzasadnienia, nie pozwalają na ustalenie, który z powyższych zapisów był zapisem prawidłowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2018 r., V KK 489/17).

Opisane wyżej błędy bez wątpienia miały charakter uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze. Dwukrotne skazanie w jednym wyroku tej samej osoby za ten sam czyn jest traktowane jako naruszenie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., sygn. IV KK 106/06), a niepodlegająca sprostowaniu różnica pomiędzy zapisem cyfrowym i słownym w rozstrzygnięciu o karze lub innym środku reakcji prawnokarnej jako uchybienie z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy, który tych wadliwości nie dostrzegł, bez wątpienia zaabsorbował je na grunt „swojego” orzeczenia, dając jednocześnie wyraz temu, że przeprowadzona przezeń kontrola odwoławcza rażąco odbiegała od standardów wyznaczonych treścią art. 433 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Uchybienia te nie były jednak jedynymi przejawami naruszenia tych standardów. Jak wyżej zasygnalizowano, o naruszeniu owych standardów świadczy nadto sposób, w jaki sąd odwoławczy odniósł się do podniesionych w apelacjach, wywiedzionych przez obrońców A. M., A. J. i D. J., zarzutów dotyczących wadliwego przeprowadzenia postępowania dowodowego i wynikłych z tego błędów w ustaleniach faktycznych, co znalazło swój wyraz w uzasadnieniu wyroku sporządzonym w sposób niespełniający wymagań z art. 424 k.p.k.

Rozważania w powyższej kwestii, należy rozpocząć od uwagi, że Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela stanowisko, że nie można skutecznie stawiać kategoriernego zarzutu naruszenia przepisów art. 433 i 457 k.p.k., gdy sąd odwoławczy nie rozważa każdego zarzutu z osobna. Bez wątpienia słuszna jest również teza, że istotne jest, by w orzeczeniu odnaleźć replikę na wszystkie zarzuty,

a kwestia techniki sporządzenia uzasadnienia ma w tej perspektywie znaczenie wtórne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2017 r., V KK 6/17). Nie można odmówić trafności i tej konstatacji, zgodnie z którą »sposób wykonania obowiązku z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeśli zatem analiza dokonana przez sąd *meriti* jest prawidłowa, wszechstronna i w konsekwencji trafna, to sąd odwoławczy niejednokrotnie może w istocie nie mieć żadnych "nowych" argumentów, które by można było przedstawić skarżącemu w ramach ustosunkowania się do zarzutu« (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2022 r., IV KK 280/21). Rzecz jednak w tym, że w przedmiotowej sprawie, nie można było odwołać się do tych trafnych tez. Pisemne motywy wyroku sądu pierwszej instancji nie zawierają bowiem wywodów pozwalających na stwierdzenie, że organ ten dokonał analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób respektujący zasady wynikające z treści art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i na tej podstawie wywiódł trafne i stanowcze wnioski, co do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd pierwszej instancji nie wskazał bowiem, które dokładnie dowody (w których konkretnie fragmentach) stały się podstawą poczynionych przezeń ustaleń. Brak jest nadto pogłębionych uwag na temat dowodów (fragmentów dowodów), które były z tymi ustaleniami zgodne bądź niezgodne. Odzwierciedlony w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji proces myślowy, dotyczący oceny materiału dowodowego, również daleko odbiega od standardów wyznaczonych treścią art. 424 k.p.k., dając podstawy do wnioskowania, że nie tylko opis tego procesu, ale i sama ocena materiału dowodowego dokonana przez organ *meriti* była powierzchowna, wybiórcza i nie odpowiadała standardom z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Użyte w uzasadnieniu wyroku, w przeważającym zakresie ogólnikowe zwroty mające uzasadnić przekonanie sądu o wiarygodności bądź niewiarygodności określonego środka dowodowego, uprawniając do wnioskowania, sąd *meriti* nie zadał sobie trudu dokładnego zidentyfikowania zarówno elementów spójnych, jak i sprzecznych, występujących w zgromadzonym materiale dowodowym i to zarówno tych o charakterze wewnętrznym (tj. występujących w oświadczeniach pochodzących od

tych samych osób), jak i zewnętrznym (tj. pomiędzy środkami dowodowymi pochodzącymi od różnych źródeł dowodowych), nie mówiąc już o szczegółowym wyjaśnieniu znaczenia tych spójności albo rozbieżności dla globalnej oceny wiarygodności konkretnego dowodu. Dotyczy to m.in. tak istotnego środka dowodowego, jakim są depozycje procesowe M. G. W obliczu takiej sytuacji, obowiązkiem Sądu Apelacyjnego, który analizował zarzuty odwoławcze, oparte na twierdzeniach o wadliwej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, w których podważano w szczególności obciążające oskarżonych depozycje M. G. było szczególnie wnikliwe zbadanie tych kwestii i uzupełnienie luk, które pojawiły się w rozumowaniu sądu pierwszej instancji. A tego sąd odwoławczy nie uczynił. Pisemne motywy wyroku Sądu Apelacyjnego są w tym zakresie równie ogólnikowe, co uzasadnienie wyroku sądu I instancji, jednoznacznie świadcząc o tym, że sąd odwoławczy uchylił się od rzetelnej analizy apelacyjnych zarzutów kontestujących prawidłowość dokonanej przez sąd *meriti* oceny materiału dowodowego.

Braki uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie stanowią przy tym li tylko wad tego dokumentu procesowego, ale odzwierciedlają rażące błędy popełnione przy dokonywaniu kontroli odwoławczej. W powyższym kontekście należy ponadto zauważyć, że od obowiązku rzetelnego rozważenia zarzutów apelacyjnych nie zwalniał Sąd Okręgowy przepis art. 455a k.p.k. Wręcz przeciwnie. Należy bowiem przypomnieć, że „płynący z powyższego przepisu zakaz wydawania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym nie może być bowiem odczytywany inaczej, jak tylko w ten sposób, że nakłada on na organ drugiej instancji dodatkowe obowiązki w przypadku, gdy pisemne motywy wyroku sądu pierwszej instancji nie czynią zadość wymaganiom określonym w przywołanym wyżej przepisie. W takim przypadku sąd drugiej instancji zobowiązany jest bowiem w uzasadnieniu swojego orzeczenia zamieścić te elementy, których część motywacyjna zaskarżonego wyroku, mimo wyraźnego ustawowego obowiązku, nie zawierała. Pisemne motywy wyroku sądu odwoławczego muszą być bowiem sporządzone tak, aby umożliwiały realną ocenę, czy rozstrzygnięcia (oraz sposób procedowania, który do ich wydania doprowadził) obu orzekających w danej sprawie sądów, nie były dotknięte dowolnością, czy wręcz arbitralnością. Jeśli zatem uzasadnienie decyzji procesowej sądu pierwszej instancji, z uwagi na zaistniałe w nim braki i wadliwości, uniemożliwia

dokonanie takowej oceny, sąd odwoławczy staje przed koniecznością ich uzupełnienia. Odesłanie do argumentacji zawartej w pisemnych motywach wyroku sądu pierwszej instancji, w takiej sytuacji, jest bowiem niemożliwe. Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie orzeczenia stanowi jedyny materialny dowód przebiegu rozumowania organu orzekającego i z tej racji należy od niego oczekiwać, że będzie zawierało jasno wskazaną podstawę wydania przez sąd odwoławczy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia, w tym argumentację rzetelnie odnoszącą się do zarzutów podniesionych w środkach zaskarżenia i w konsekwencji pozwalać będzie na stwierdzenie, że prawo stron do wniesienia środka zaskarżenia miało charakter rzeczywisty (por. D. Kala, Prawo do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jako element sprawiedliwości proceduralnej w sprawach karnych (w:) Środki zaskarżenia po nowelizacji kodeksu postępowania karnego, A. Lach (red.), Toruń 2015, s. 48 – 49). W sytuacji zatem, gdy uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji nie odpowiada standardom wynikającym z art. 424 § 1 k.p.k. i podniesiono w tym zakresie zarzut apelacyjny (ustawodawca przecież stawiania takiego zarzutu nie zabrania) zadanie sądu odwoławczego ma nadto charakter złożony. Najpierw bowiem sąd musi zidentyfikować istotę uchybienia w sferze sporządzenia uzasadnienia przez sąd *meriti*, a mianowicie ustalić, czy ma ono charakter pierwotny, czy wtórny. Jeśli bowiem dotknięte wadami uzasadnienie orzeczenia towarzyszy zupełnemu i prawidłowo przeprowadzonemu postępowaniu dowodowemu oraz trafnym ustaleniom faktycznym, sąd odwoławczy może skoncentrować się wyłącznie na uzupełnieniu braków części motywacyjnej rozstrzygnięcia organu *a quo*. Jeśli jednak postępowanie dowodowe było prowadzone nieprawidłowo i wybiórczo, a ustalenia wynikające z wyroku sądu *meriti* nie pozostają w logicznym i merytorycznym związku z wywodami przedstawionymi w uzasadnieniu, sąd odwoławczy musi najpierw uzupełnić materiał dowodowy, później dokonać jego oceny, a następnie, w oparciu o wyniki tej analizy, wydać stosowne rozstrzygnięcie i w kolejnym kroku – jeśli zaistnieje taka potrzeba - właściwie je uzasadnić. W tej drugiej sytuacji uchybienia sądu pierwszej instancji są zatem dużo poważniejszej natury i z reguły świadczą nadto o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. lub innych regulacji wyznaczających sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego przez organ pierwszej instancji” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.12.2018 r., II KK 114/18).

Sąd odwoławczy zaniechał jednak spełnienia tych obowiązków, co w powiązaniu z faktem niedostrzeżenia wskazanych na wstępie, innych bardzo poważnych uchybień w procedowaniu sądu pierwszej instancji (nakazywały one przyjąć, iż orzeczenie organu *meriti* dotknięte jest wadami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, a ponadto rodziły uzasadnione obawy co do tego, czy wydaniu wyroku towarzyszyła należyta refleksja), musi zostać uznane za rażące naruszenie standardów kontroli odwoławczej. Powyższe błędy sądu *meriti* powinny być dostrzeżone i spowodować szczególnie wnikliwą kontrolę odwoławczą zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców A. M., A. J., D. J. oraz S. R. Ten ostatni oskarżony wszystkie z przypisanych mu czynów miał popełnić bowiem wspólnie i w porozumieniu z A. J. oraz D. J., a apelacja wywiedziona przez jego obrońcę bazowała na zarzutach i argumentach w zdecydowanej części tożsamy z eksponowanymi w środkach odwoławczych wywiedzionych przez obrońców D. J. i A. J. Co więcej, w przypadku S. R. sąd pierwszej instancji dopuścił się analogicznego błędu przy orzekaniu o przypadkach korzyści majątkowej, a nadto dwukrotnie orzekł o przypadku tej korzyści w stosunku do czynu opisanego w punkcie CCII wyroku (k. 46279 v. - 46280).

Obrońca oskarżonego A. M. ma również rację wskazując, że sąd odwoławczy pobieżnie i bez pogłębionej analizy rozpoznał apelacyjny zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k., o czym nader wyraźnie świadczą wywody poświęcone tej kwestii zawarte w uzasadnieniu wyroku sądu *ad quem*. Organ ten skonstatował m.in., „że A. M. przyznał się jedynie do części zarzuconych, a następnie przypisanych mu przestępstw. I chociaż ma on rzecz jasna prawo do kwestionowania swojej winy, a przyznanie się nie jest ustawową przesłanką wskazaną w art. 60 § 3 k.k., to taka postawa oskarżonego (zwłaszcza w świetle bezspornych dowodów potwierdzających jego sprawstwo także co do czynów do których popełnienia się nie przyznał), poddaje w wątpliwość chęć jego współdziałania z organami ścigania w wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Oskarżony przyznał się do winy w przypadku przestępstw co do których dowody go obciążające w jego mniemaniu były nie do podważenia, natomiast do pozostałych czynów gdy dowody (w jego ocenie rzecz jasna) nie były tak ewidentne zaprzeczył ich popełnieniu. Jest to więc zachowanie w sposób oczywisty wynikające z taktyki procesowej i przyjętej

linii obrony, a nie postawa jaką miał na myśli ustawodawca kreując przepis art. 60 § 3 k.k.” Stawiając taką tezę Sąd Apelacyjny pominął jednak okoliczność, że sytuacja, w której tylko co do części czynów rozpatrywanych w jednym postępowaniu zachodzą warunki z art. 60 § 3 k.k. jest nader częstą i bynajmniej nie stojącą na przeszkodzie zastosowaniu tej instytucji do tych czynów, w których przesłanki wskazane w tym przepisie się zaktualizowały. Przyjęcie odmiennej koncepcji w sposób całkowicie nieuzasadniony różnicowałoby sytuację sprawców, którzy odpowiedzialiby za wszystkie przestępstwa (w tym i te, co do których ziszczyły się warunki z art. 60 § 3 k.k.) w jednym postępowaniu, od tych sprawców, co do których toczyłyby się w tych sprawach postępowania odrębne. W powyższym kontekście należy również przypomnieć że nie jest nawet wykluczona sytuacja, gdy warunki z art. 60 § 3 k.k. aktualizują się tylko co do części czynów popełnionych w warunkach ciągu przestępstw. W takiej sytuacji, zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem »sąd - orzekając jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje - może, na podstawie art. 57 § 2 k.k., albo zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, albo wymierzyć karę z nadzwyczajnym jej obostrzeniem, albo orzec karę w granicach "zwyczajnego" ustawowego zagrożenia. Natomiast przy podejmowaniu decyzji, którą z możliwości wybrać i w jakiej wysokości orzec karę, powinien kierować się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. W wypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym« (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r. V KK 405/20).

Pobieżne, bo nieodnoszące się do konkretnego materiału dowodowego, były również rozważania dotyczące kwestii aktualizacji się na gruncie przedmiotowej sprawy przesłanki „ujawnienia informacji”, o której mowa w art. 60 § 3 k.k. Sąd odwoławczy stawiając generalną tezę, że w przedmiotowej sprawie przesłanka ta nie została spełniona, zaniechał jednak szczegółowego, tj. z odniesieniem się do konkretnego materiału dowodowego i konkretnego czynu, przedstawienia, jakimi konkretnymi informacjami organy powołane do ścigania przestępstw dysponowały przed przekazaniem informacji przez A. M. dotyczącymi danego przestępstwa. Zdecydowanie zbyt lakonicznie uzasadniona jest również teza, że składając wyjaśnienia oskarżony A. M. nie działał w przekonaniu, iż przekazuje informacje

nieznane organom ścigania. Sam fakt wiedzy o zatrzymaniach innych osób biorących udział w przestępczym procederze, na co trafnie zwrócił uwagę obrońca, nie jest jednak równoznaczny z wiedzą na temat tego, jakie informacje osoby te przekazały organom ścigania.

Skarżący nie mają natomiast racji zarzucając sądowi *ad quem*, iż dopuścił się uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą w postaci nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.). Rozwijając ten wątek należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, iż brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do faktu powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22 (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). W wywiedzionych w przedmiotowej sprawie nadzwyczajnych środkach zaskarżenia nie tylko zaś nie wykazano zaistnienia powyższego stanu rzeczy, ale nawet nie przytoczono jakichkolwiek konkretnych argumentów, które mogłyby temu wykazaniu służyć. Skarżący ograniczyli się w istocie do powołania się na fakt uzyskania nominacji sędziowskiej przez SSA J. G. na podstawie wniosku kwestionowanej w kasacjach Krajowej Rady Sądownictwa, co w świetle powołanych wyżej orzeczeń, nie może być uznane za wystarczające. Wystarczającego argumentu w tej sferze nie stanowi również ogólnikowa teza, zawarta w kasacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego A. M., że wadliwość procesu powołania doprowadziła do naruszenia

standardu niezawisłości i bezstronności, polegającego na stronnictwym i nienależytym rozpoznaniu zarzutów zawartych w apelacji. Konstatacji, iż w badanym postępowaniu zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w ww. znaczeniu, nie potwierdzają również okoliczności przywołane w uzasadnieniu uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym we W., ogłoszone w Monitorze Polskim z [...], poz. [...], na mocy której to uchwały Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J. G. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym we W. Trafność tezy, iż udział SSA J. G. w rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy, w konkretnych jej okolicznościach doprowadził do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności skutkującego nienależytą obsadą sądu, podważa również okoliczność, że ani oskarżeni, ani ich obrońcy w toku postępowania odwoławczego, nie zgłaszali jakichkolwiek zastrzeżeń co do prawidłowości obsady orzekającego w niniejszej sprawie Sądu Apelacyjnego, nie sygnalizowali wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości zasiadających w nim sędziów i nie podejmowali inicjatywy mającej na celu wyłączenie któregośkolwiek z nich. Warto zauważyć, że w protokołach rozpraw apelacyjnych są wyraźne zapisy stwierdzające, że „strony zgodnie oświadczają, iż nie widzą przeszkód w rozpoznaniu sprawy w dniu dzisiejszym” – k. 46946, 46949 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., II KO 98/22).

Jako oczywiście bezzasadny należało ocenić zarzut obrazy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k., podniesiony w kasacji obrońcy oskarżonego D. J. Rozwijając ten wątek, na wstępie wskazać wypada, że o tym, czy czyn polegający na posiadaniu narkotyków stanowi wypadek mniejszej wagi albo stanowi czyn o znikomym stopniu społecznej szkodliwości, nie decyduje wyłącznie ilość i rodzaj posiadanego narkotyku, ale ocena będąca wypadkową wszystkich relewantnych w danej sprawie kwantyfikatorów społecznej szkodliwości czynu (art. 115 § 2 k.k.), o których to autor kasacji nie wspomina. Ponadto ilość 4,76 marihuany nie jest ilością znikomą. Wbrew więc temu co twierdzi skarżący, Sąd Apelacyjny nie miał żadnych podstaw, by wykraczając

poza zakres zaskarżenia, w trybie czy to art. 440 k.p.k., czy to art. 455 k.p.k., wzruszać prawomocne rozstrzygnięcie zawarte w punkcie CX części dyspozytywnej wyroku sądu *meriti*. Oczywista omyłka Sądu Okręgowego polegająca na błędnym określeniu daty uchwalenia ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bez wątpienia również nie stanowi rażącego naruszenia przepisów prawa mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy uznał, że skarżący zdolali wykazać zaktualizowanie się w przedmiotowym postępowaniu podstawy kasacyjnej z art. 523 § 1 k.p.k. W związku zaś z tym, że opisane wyżej uchybienia wyznaczyły treść rozstrzygnięcia zapadłego nie tylko przeciwko A. J. i D. J., ale i S. R., Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok zarówno co do A. M., A. J. i D. J., jak i - stosownie do treści art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. - co do S. R. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu we W. do ponownego rozpoznania. Wspomnieć przy tej okazji wypada, że użyte na gruncie art. 435 k.p.k. sformułowanie „choćby nie wnieśli środka odwoławczego” odnosi się zarówno do współoskarżonych, którzy środka nie wnieśli, jak i do tych, którzy ów środek cofnęli lub z nim nie wystąpili, gdyż im nie przysługiwał, a także do tych przypadków, w których wniesiony przez współoskarżonych środek zaskarżenia, w granicach podniesionych przez nich zarzutów, okazał się bezzasadny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2001 r., II KKN 18/99).

W postępowaniu ponownym sąd odwoławczy, tym razem z dochowaniem standardów wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przeprowadzi kontrolę instancyjną, a następnie wyda orzeczenie, które – jeśli zaktualizuje się taka potrzeba - uzasadni w sposób respektujący wszelkie wymogi proceduralne. Mając na uwadze złożoność podmiotową i przedmiotową wzruszonego orzeczenia, rodzaj i charakter stwierdzonych uchybień, Sąd Najwyższy zdecydował się, mimo dostrzeżenia błędów stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze, na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. Organ ten, po przeprowadzeniu pełnej kontroli instancyjnej i pamiętając o wiążącym go zakazie *refomationis in peius*,

zdecyduje, czy i jakim zakresie należy ów wyrok utrzymać w mocy, zmienić, czy też uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

O zwrocie opłat od kasacji orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

(M.K.)

[as]